

[Boeck-Hansen.]

tror, man skal være lidt forsigtig med at være alt for sparsommelig, naar der kan være Tale om, at Beskæftigelsesgraden derved gaar ned. Det havde maaske været rigtigere, om man i dette Tilfælde havde prøvet paa at faa Sparsommelighed og Beskæftigelsesmuligheder til at falde sammen. Det kunde være gjort, og det kan for øvrigt gøres endnu. Hvis man skattemæssigt set havde stillet de Lastautomobiler, der drives ved Hjælp af Dieselmotorer med Solarolie, paa samme Fod som de Lastautomobiler, der drives med Benzin, i hvert Fald ikke ringere, saa kunde man maaske have faaet adskillige Lastautomobiler til at køre med Solarolie, og dette havde rent valutamæssigt set betydet, at man for disse Lastautomobilers Vedkommende havde kunnet klare sig med ca. 30 pCt. af den Valuta, der ellers skulde gaa til Benzinen. Se, det vilde dog være en Besparelse. Og hvis man engang kunde naa saa vidt, at alle eller praktisk talt alle Lastbiler her i Landet gik med Solarolie, kunde den samlede Valutabesparelse blive nær ved 40 pCt. af Valutaen til samtlige Bilers Benzinforbrug. Det vilde jo ikke være saa daarligt. Og dertil kommer, at disse Dieselmotorer fremstilles her i Landet, og det giver ogsaa Beskæftigelse. Det tror jeg var godt, og det er et Raad, jeg giver til den højtærede Handelsminister. Hvad kan det nytte at tale om den spildte Mælk, det er Fremtiden, vi maa se paa, og jeg giver den højtærede Minister det Raad at tale med sine Kolleger om dette Spørgsmaal. Jeg vil fraraade ham at tale med Generaldirektøren for Statsbanerne om det, det vilde han vist nok ikke være helt tilfreds med. Men bortset fra dette tror jeg, det er et praktisk Raad, ikke noget paa nogen Maade teoretisk og videnskabeligt Raad, men et Raad, som den højtærede Minister kunde glæde sig ved — og han kan nok trænge til det, for han er jo kommet i Knibe i Aften.

Valdemar Sørensen: Vidste man det ikke før, saa vil man som Tilhører til denne Diskussion i Dag have lært det i høj Grad, at Tiden rider meget hurtigere, end de ærede Ordførere for Oppositionen synes at være paa det rene med. De Betragtninger, man her har fremført omkring Benzinspørgsmaalet, har jo, naar undtages det fromme Ønske om, at det vilde blive muligt at lette Restriktionerne, været af helt historisk Art. Der er imellem det, der er sagt, kun kommet et enkelt Punkt frem, hvor man peger paa noget positivt, og det

er de Bemærkninger, der er gjort om, hvorledes Stillingen er for de erhvervsdrivende, hvem Restriktionerne helt eller delvis slaar ud af deres Virksomhed. Jeg er helt enig i den Betragtning, at man maa gøre noget for at stille et eller andet Moratorium paa Benene for de Vognejere, der ved Indskrænkningerne er kommet i en uheldig Situation. Men det forekommer mig ikke at være nok at begrænse Spørgsmaalet til disse uheldigt stillede Medborgere, der er ogsaa de Haandværkere inden for hele Bilindustrien, hvis Laan og Forpligtelser til Maskinkøb ligeledes i høj Grad er paa Dagsordenen i Dag. Naar man tænker sig den Mulighed, og den er jo ikke fjerntliggende, at man kommer til paa andre Omraader af Erhvervslivet at foretage Indskrænkninger af lignende Virkninger som disse, saa vil man ogsaa der møde den samme Krise for en stor Del af Befolkningen, og jeg tror, man gjorde ret i i Forvejen at forberede de økonomiske Forholdsregler, man i saa Tilfælde vilde have at træffe, over en bredere Front, end vi i Dag kan se, naar man betragter dette enkelte Spørgsmaal. Det er i første Række for at anbefale dette, at jeg har taget Ordet her, og jeg haaber, at den højtærede Handelsminister vil være enig i den Betragtning, at der her for alle Ordningerne er et helt Felt, som man ikke paa nogen mulig Maade kan se bort fra.

Maa jeg saa have Lov til at sige, at hvis man som en passende Indledning til denne Debat i Dag har læst de Forhandlinger, der fandt Sted i dette høje Ting straks efter den erklærede strengere U-Baadskrig under den sidste Verdenskrig, saa vil man finde, at de 20 Aar, der er gaaet siden da, er ligesom strøget af Tiden. Det, vi har taget fat paa her i Dag, er ganske nøjagtigt, hvad man forlod, dengang man, efter den uindskrænkede U-Baadskrig, her i Tinget angreb den daværende Regering for alle de Foranstaltninger, der dengang maatte træffes. Tonen er den samme. Taktikken fra Oppositionens Side er ganske den samme. Man gik dengang med til de nødvendige Foranstaltninger i de Kommissioner og Raad, hvor man skulde gøre sine Indsigelser og havde sit Ord at sige. Men hvad gjorde man bagefter? Bagefter angreb man den ansvarlige Regering her i Tinget udelukkende af politiske Aarsager. Det Borgersind, som i det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts Indledningstale fejrede saa store Triumfer i Begyndelsen, var det lige saa maat med dengang, som det er i Dag. Jeg har derfor tænkt mig, at der paahviler et ganske almindeligt Medlem af dette høje Ting den